

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY LILLY

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY LILLY

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 035 - 7

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
LILLY

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2020

Prológ

Ak raz opustíte rodičovské hniezdo a začnete nový samostatný život, návrat domov je to posledné, na čo myslíte. Teda, ak váš život prebieha aspoň z časti tak, ako ste si to celé roky vo svojej detskej izbe predstavovali. Snívali ste o ňom hľadiac na steny plné gýčových plagátov vašich idolov. No osud je sviniar a občas nás dobehne. V jednej minúte máte pocit absolútnej spokojnosti a v nasledujúcej niekto niekde prevrhne dominovú kocku, ktorá spustí ten povestne známy dominový efekt, a všetky vaše istoty sa postupne začnú rúcať ako domček z kariet.

Napríklad tá, že doma vás na nedeľný obed privítajú rodičia, alebo tá, že ten manželský sľub

o vernosti ste pred oltárom mysleli naozaj vážne. Alebo to, že ste rodičovské hniezdo opustili navždy.

Aj Tina žila v tejto istote. Pokým jej niekto po telefóne veľmi nešetrným spôsobom neoznámil tragédiu, pri ktorej zahynuli jej rodičia v horách, v ktorých sa pôvodne mali zrelaxovať. Dva roky spolu so svojimi súrodencami pchala hlavu do piesku a odmietala myšlienku, že ten Žltý dom tam na nich stále čaká.

A on čakal. Lebo vedel, že jeho čas raz príde. Až po tom, ako Tina vo svojom manželstve zakopla, zistila, že tá bájka o vrabcovi, čo spadne do trusu, je naozaj pravdivá. Nie každý, kto ťa pošpiní, je tvoj nepriateľ a nie každý, kto ti z tej šlamastiky pomôže, je tvoj priateľ. No našťastie existuje ešte jedno príslovie, ktoré nie je o nič menej múdre a ktoré hovorí:

Nie každý, kto blúdi, je stratený.

A tak aj jej a jej trom súrodencom návrat domov ukázal, že ich príbeh pred rokmi začal práve tu, pri strome, ktorý otec po ich narodení v záhrade zasadil a dodnes nesie ich meno. Občas je nutné vrátiť sa na začiatok, aby sa človek pohol ďalej. Tinnin príbeh sa takmer skončil, no Lillin sa ešte len začína...

Kapitola 1

Mladá žena v uniforme letušky vystúpila z taxíka pred rodičovským domom, do ktorého sa pred niekoľkými mesiacmi viac-menej proti svojej vôli presťahovala. Po smrti rodičov sa mu vyhýbala presne tak, ako jej ostatní súrodenci, až pokým ich Sebastian, starší z jej dvoch bratov, nepostavil pred ultimátum. Buď sa dom predá, alebo sa všetci štyria nasťahujú späť, aby svojím spoločným nájomom dokázali utiahnuť splátky hypotéky a opravy. Zdvihla pohľad a sledovala dvoch pokrývačov, čo pracovali na streche. No super! A to dúfala, že po náročných posledných dňoch v práci sa jej ujde zasa trochu pokoja. Na nohách ju držala už len myšlienka na niekoľko mini balení Nutelly, čo si kúpila v letiskovom bufete. Nutella bola jej liekom

takmer na všetko... Únavu, nešťastnú lásku aj nevysvetliteľné návaly strachu, ktorými od smrti rodičov tajne trpela. Keď bolo najhoršie, zašila sa niekde s kávovou lyžičkou a pohárikom Nutelly. Zavrela oči, snívala a bojovala proti svojmu strachu. Teraz o svojho staršieho brata. Sebastian krátko po ich sťahovaní zmizol a nechal im trom, teda vlastne štyrom, na krku prerábku. Boli opäť štyria, lebo pred niekoľkými týždňami sa k nim pripojil jej švagor Adam. Potom ako sa ich manželstvo s Tinou ocitlo v troskách, vstali z popola ako Phoenix a bojovali o druhú šancu. A nikto im to neprial viac ako ona.

*

Nasala do pľúc vôňu, čo ju obklopovala. Zmes ťažkej vône orgovánu z maminej záhrady sa miešala s vôňou grilovaného mäsa, čo sem priviahal vietor od susedov. Ak by spokojnosť mala vôňu, musela by voňať presne takto. Vôňa pečeného mäsa jej pripomenula, že je poriadne hladná. Vyšla tých niekoľko schodov od bráničky k vchodovým dverám a hneď po prvom kroku dovnútra ucítila lahodnú vôňu pripravovaného jedla. Dobré, musela priznať, že bývať spolu so súrodencami malo aj pozitívne stránky. Hladná ako spisovateľ, ale po takmer de-

sáhodinovom zámorskem lete aj unavená, že ledeva stála na nohách, na varenie nemala energiu. S pocitom slasti si konečne vyzula nepohodlné loďičky, čo boli aerolíniami predpísané k uniforme, a odstrčila ich do kúta. Uprace ich neskôr.

„Ahojte,“ prehodila vo dverách kuchyne.

Adam pri pracovnej doske kuchynskej linky zručne vykostoval kura, zatiaľ čo Tina pri sporáku niečo miešala.

„Ahoj. Aký bol let?“ Jej švagor vhodil kúsok kurata do misy a zvedavo sa na ňu otočil.

„Otrasný,“ zakvílila a na moment sa oprela o rám dverí.

„Turbulencie?“ vložila sa do rozhovoru Tina.

„To tiež, ale nebolo to nič nezvyčajné. Viac ma zamestnávala prvá trieda a nejaká rodina s nevychovanými rozmaznanými deckami a nervóznou, večne nespokojnou ženskou. Utierky na ruky jej boli málo vlhké, kurča suché, šampanské vlašné a sedadlo nepohodlné. Každú štvrťhodinu na mňa zvonila kvôli nejakej blbosti, zatiaľ čo v ekonomickej triede nám počas letu skoro skolabovala osemdesiatročná pani.“

„Fú. Tak to tie tri dni, čo máš teraz voľno, určite oceníš.“

„Tak tomu ver! Budem len spať, čítať a leňošiť.“

„Uvidíme, či dokážeš pri tom hurhaji na streche vôbec zažmúriť oko.“ Adam mieril nožom vo svojej

ruke smerom k povale. „Našťastie, s kúpeľňou sú už hotoví.“

„Myslím, že by som zaspala aj vedľa zapnutej zbíjačky. Ozaj... Sebastian sa neozval?“

Tina zvažovala.

„Nie. Mobil má vypnutý a ani na sociálnych sieťach moje správy nečítal.“

Lilly prešla ku kuchynskej linke a najnenápadnejšie ako sa dalo, vybrala zo šuplíka kávovú lyžičku. S nevinným pohľadom, akože sledujúc čo varia, ju nechala vklíznúť do vrečka uniformy.

„Myslíš, že sa mu niečo stalo?“ úzkosť v jej hlase, keď sa znova otočila na Tinu, sa nedala prepočítať.

„Ale, nič sa mu nestalo! Čo by sa mu malo stať?“ Adam sa rozohnil a nebezpečne pritom mával nožom. „Chalan jednoducho potrebuje vypnúť. To je všetko. Nemaľujte čerta na stenu, ženské bláznivé!“

„Ale už je to viac ako tri týždne, čo sa neozval,“ namietla Lilly.

„V liste, čo vám nechal, predsa jasne napísal, že sa o neho nemáte báť. A tri týždne sú nič.“

„Aj tak dúfam, že sa už čoskoro ozve,“ prehodila Lilly a otočila sa na odchod. „Idem si ľahnúť...“

„Lilly?“ Tina zmiernila plameň plynového sporáka a pristúpila k nej bližšie. „Predvčerom ťa tu hľadal nejaký chalan.“

„Mňa?“

„Áno. Nepoznala som ho, ale myslela som si, že by to mohol byť ten... veď vieš, ten o kom si mi nedávno hovorila, že nemá záujem. Možno ho predsa len má...“ Povzbudivo sa na ňu usmiala a stisla jej rameno.

„Nie, ten to určite nebol. Netuší, ani kde bývam, ale... ten, čo tu bol, nenechal nijaký odkaz?“

„Nie. Hoci som sa ho pýtala, či ti mám niečo odkázať, aj na jeho meno, odmietol mi čokoľvek povedať. Spýtal sa len, kedy sa vrátiš a že sa znovu zastaví. Ak by prišiel, mám ťa zobudiť?“

„Áno. Ak je to niečo dôležité, chcem to vybaviť čo najskôr a ak nie... pošlem ho dočerta.“

Večer Tina opäť kontrolovala, či si Sebastian medzitým prečítal správy, ktoré mu zanechala na sociálnych sieťach, no zostala znova sklamaná. Odkedy odišiel, akoby sa po ňom zľahla zem. V liste, ktorý im nechal, napísal, že potrebuje byť sám a požiadal Adama, aby sa nastahoval do ich rodičovského domu a dohliadol na opravu. Tine to naháňalo strach. Basti, ako ho od malička volala, nikdy doteraz nepotreboval byť sám. Vždy sa dokázal so všetkými zmenami vysporiadať oveľa

skôr ako ostatní. A aj ako fotograf dokázal odvieť najlepšiu prácu, keď bol pod tlakom. No smrť rodičov a hlavne jeho nedávne šokujúce odhalenie, že muž, o ktorom si roky myslel, že je jeho otcom, ním v skutočnosti nebol, mu zasadili ťažkú ranu. Toto zistenie ho zasiahlo možno hlbšie, ako si oni všetci doteraz uvedomovali. Ak to nezažili na vlastnej koži, nedokázali si predstaviť, akým šokom bolo pre neho stratiť z minúty na minútu svoju identitu, korene, pôvod.

Tina sa v duchu na mamu za to tak trochu hnevala. Nemal sa to dozvedieť takto. Mali mu to povedať už dávno, zodpovedať jeho otázky a zobrať mu jeho pochybnosti. Alebo si toto tajomstvo mala zobrať do hrobu. Ona celú situáciu, aj emocionálnym odstupom, lebo sa netýkala bytostne jej, videla inak ako Sebastian. On sa hneval na otca, že mu to zamlčal a nedovolil ani mame, aby mu to prezradila, ale Tina otca chápala. Vedela, že nechcel dovoliť, aby Sebastian trpel, aby stratil svoje korene, svoje pevné miesto prvorodeného syna v rodine. Práve otec s vlastnou komplikovanou rodinnou minulosťou, zaznamenanou v kronike Žltého domu, chápал, aké dôležité korene v živote každého človeka sú. Prídu víchrice v podobe problémov a úderov osudu a vtedy je to rodina, ktorá okolo teba musí postaviť ochranný plot. Presne tak, ako to bolo

pred časom u nej. Všetci ju podržali. Dokonca aj ten vetroplach Denis ju často povzbudil a tvrdil, že jej manželstvo s Adamom sa dá znova do poriadku aj v časoch, keď už sama strácala nádej s takým presvedčením, že tomu jednoducho musela opäť veriť. A Sebastianove korene boli zrazu vyplavené na povrch. A akoby to nebolo pre neho dostatočne náročné, krátko nato ho žena, ktorú mal rád, obvinila zo smrti jej otca. Tina tušila, že toto zasadilo jeho psychike posledný úder. Svrbel ju zadok a najradšej by bola vstala a vybrala sa k Emme, aby jej povedala, čo si o nej myslí. Ako mohla Sebastianovi vykričať, že zavinil smrť jej otca, keď sa ju celý čas len pokúšal chrániť?

Nikdy nechápala, prečo mal Basti slabosť práve pre toto dievča, no čím ďalej tým viac bola presvedčená, že si jeho lásku a ochranu nezaslúžila. Tina svojho brata milovala a bolelo ju, že v poslednom čase dostal od života toľko kopancov. Ale koniec koncov, každý zo štyroch súrodencov si niesol svoj kríž. Jej manželstvo s Adamom takmer stroskotalo na útese jej nevery, Lilly bola nešťastne zamilovaná a Denis...

S Denisom sa v poslednej dobe tiež niečo dialo, lebo sa správal ako odtrhnutý z reťaze. Bolo možné, že strata rodičov zasiahla jeho najviac? Bol mamin miláčik, aj keď to nikdy nahlas nepripustila a ve-

hementne tvrdila, že miluje svoje deti rovnako. Ale všetci to vedeli. Sebastian bol, aká irónia, práve otcovým miláčikom a Denis maminým. Oni s Lilly to vedeli, ale nikdy proti tomu nebojovali. Matky milovali synov a otec... keď sa teraz nad tým zamýšľala, bola presvedčená, že otec mal najradšej Sebastiana, lebo mu chcel vynahradiť chýbajúcu lásku jeho vlastného otca. Jeho ostatné vlastné deti boli milované, a tak robil všetko preto, aby to tak cítil aj Sebastian. Chvíľu premýšľala, či im tieto údery neposielajú ich rodičia odniekiaľ zhora, aby ich zocelili a pripravili na život bez nich. No potom len potriasla hlavou nad vlastnými pochabými myšlienkami.

Kapitola 2

Vstala, naliala si pohár vína, potom vymenila vodu kytici orgovánu, čo ráno narezala v maminej záhrade, a vrátila sa opäť k svojmu laptopu. Vedela, že by si mala ešte pozrieť nejaké podklady do práce, no jej myšlienky neustále zabiehali k jej súrodencom. Dokážu zostať pokope? Dokážu aj po smrti rodičov držať spolu a byť oporou jeden druhému? Do podvedomia sa jej vtieral nepríjemný pocit, že pri Sebastianovi zlyhala. Možno ju práve teraz potreboval najviac a ona ho nechala odísť. Nevycítila, ako veľmi ho udalosti ohľadne maminho listu a Emminho obvinenia vzali, lebo bola zaslepená len svojimi vlastnými problémami. Sama pochopila len nedávno, ako veľa pre ňu jej súrodenci naozaj znamenali. Potom ako sa prevalila

jej nevera a Adam skloňoval slovo rozvod, stratila pevnú pôdu pod nohami. A nebyť práve Sebastiana... Nechcela si ani predstaviť, ako by to celé bolo skončilo. A práve preto mala teraz výčitky. Karta sa obrátila a teraz potreboval zasa on ju.

Aj keď sa nedalo povedať, že by jej manželská kríza bola už zažehnaná. Nebola. Aj napriek tomu, že jej Adam slúbil druhú šancu. Bývali síce pod jednou strechou, no chodili okolo seba po špičkách. Od toho jedného razu, keď jej prišiel povedať, že to chce ešte skúsiť, spolu ešte nespali. Chápala, že potreboval čas. Keď po príchode do Žltého domu navrhol, že sa na začiatok nastahuje do Sebastianovej izby a pôjdu na to pomaly, lebo nechce nič unáhliť, súhlasila. Bola rada, že po tom, ako museli ich vlastný dom predať, vôbec prišiel bývať sem. V neposlednom rade preto, že nevedela, ako by si s opravami domu, ktoré sa nasledujúci týždeň začali, bez jeho pomoci poradila. No bolo na tom aj niečo pozitívne. Pochopila, že Adam sa tu vďaka úlohe, ktorú pri renovácii mal, cítil potrebnější a mali tak možnosť začať takmer každý rozhovor, ktorý viedli vecami, ktoré sa týkali prestavby. A tak sa rozprávali najskôr o robotníkoch a stavebných plánoch a len pomaly sa vždy prepracovali k témam, ktoré sa týkali ich dvoch. Adam kontroloval účty, robotníkov, materiál, a ak to bolo

možné, aj sám priložil ruku k dielu. Cítila, že sa snažil zmierniť tým svoju vinu za to, že prišli o ich vlastný dom. Možno mu to nebolo jasné, no Tina sa s touto stratou vyrovnávala oveľa ľahšie, ako očakávala. Hlavne preto, že síce stratila domov, ale nejakým zázrakom sa jej podarilo udržať si jeho. Jej život nebol ten nepochybne krásny dom, ale on. Adam. Dúfala, že sa jej časom podarí ho o tom znova presvedčiť.

Akoby ho svojimi myšlienkami privolala, zjavil sa vo dverách obývačky, kde v maminom hojdacom kresle sedela s laptopom v lone.

„Idem ešte von,“ prehodil a odišiel.

Už niekoľko týždňov tie isté slová. Idem von. To bolo všetko. Tak rada by sa spýtala kam, ale neodvážila sa. Ak on sám nemal potrebu sa s ňou o to podeliť, nemalo zmysel pýtať sa. Chápal aj on, že to najťažšie ich ešte len čakalo? Museli sa znova oveľa viac rozprávať a hlavne sa musela medzi nimi opäť obnoviť dôvera. Napriek tomu pozorovala spoza záclony, ako nasadol do auta a odišiel. Vo vzduchu zostal len závan jeho novej kolínskej. Sledovala, ako si v posledných dňoch systematicky obnovoval šatník a zmenil vôňu, ktorú už roky používal. Bolo to divné, lebo odkedy sa poznali, používal vždy ten istý parfum. No teraz ho zrejme niečo alebo niekto inšpiroval k tomu, aby ho zmenil. V hrudi ju bo-

dal osteň žiarlivosti a dúfala, že jej neveru nehodlá oplatíť rovnakou mincou. Pri myšlienke na to, že by mohol ísť za nejakou ženou, ju striaslo.

Z týchto pochmúrnych myšlienok ju vytrhli Lilline šuchtavé kroky na schodoch a potom vošla do obývačky.

„Máš aj pre mňa pohár vína?“ kývla smerom k jej ešte stále nedotknutému poháru.

„Jedine ak niečo zješ. Nemôžeš piť na prázdny žalúdok.“

„Presne takto by to povedala mama,“ Lilly zo-
smutnela.

„Hej, viem, že už rozprávam celkom ako ona.“

Tina naložila na tanier porciu ešte stále teplého
zapekaného kurčťa.

Lilly si pritiahla tanier a pustila sa do jedenia.

„Hm... Je to fantastické. Aj keď by som vlastne
jeť takto neskoro už nemala. Zasa som pribrala
a uniforma mi je už len tak-tak. Pri najbližšom lete
si kolegyne za mojím chrbtom zasa budú vymieňať
nesúhlasné pohľady a prevracat' očami. Na posled-
nom mítingu sedela vedľa mňa moja šéfka a keď
som si naliala kávu, tak odsunula cukor a smotanu
na opačnú stranu. Bolo to neskutočne trápne. Cíti-
la som sa, akoby mi strelila zaucho.“

„Ale, prosím ťa. Si akurát. Čo by ešte chceli? Ja
som nikdy nechápala, ako ťa môže táto práca ba-

viť. Diktujú ti váhu, oblečenie, odtieň rúžu, výšku podpätku a dokonca aj účes. Nechýba ti troška slobody?“

Lilly len pokrčila plecom a ďalej si vychutnávala jedlo.

Napriek týmto upokojujúcim slovám ju Tina pozorne sledovala. Zvýšený apetít u Lilly znamenal, že psychicky nebola v pohode. Ani teraz, napriek vlastným starostiam jej neušlo, že odkedy odišiel Sebastian, jedla Lilly podstatne viac. A čím častejšie sa na neho pýtala, tým častejšie sa v smetnom koši potajme objavovalo viac prázdnych mini balení Nutelly. Tina vedela, že jej chýbal a hlavne, že sa o neho bála. Od smrti rodičov postrehla na Lilinom správaní výrazne zmeny. Nedokázala svoj strach lepšie spracovať, ako ho spolu so smútkom zaháňať jedlom. Napriek tomu, že mala stále peknú postavu, pribrala za posledné dva roky zopár kíľ a jej postava sa postupne menila. Tinu vôbec neznepokojovali tie kilá, čo sa na jej sestru nalepili. Stále nebola moletka, len sa zaoblila na tých správnych miestach. Čo ju znepokojovalo oveľa viac, bolo to, že nevedela odhadnúť, ako to s jej psychikou naozaj je. Nie len s tou, čo sa snažila ukazovať navonok.

Vchodové dvere sa otvorili a hlasne zabuchli. Denis! Za moment sa objavila jeho hlava spoza rohu.